

[Statsministeren.]

et Ansvar, som jeg vilde være meget ked af at skulle bære.

Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget til en fortsat velvillig og hurtig Behandling.

Hans Hedtoft: Jeg forstaaer, at det er Meningen, at vi skal i Gang med Udvalgsarbejdet i Aften. Jeg skal derfor nøjes med at gøre et Par korte Bemærkninger.

Først skylder jeg den højtærede Statsminister at sige, at det naturligvis er fuldstændig korrekt, at det beror paa en Fortællelse fra min Side, hvis jeg har udtalt mig paa den Maade, at jeg vilde hævde, der var Enstemmighed blandt alle politiske Partier om, at man, naar Loven om Arbejdsforhold var ophævet, ikke ønskede den erstattet. Det er rigtigt, at baade Venstres og Det radikale Venstres Repræsentanter i Samlingsregeringen i og for sig ikke fastholdt Loven om Arbejdsforhold, men gjorde opmærksom paa, at de principielt havde Ønske om, at Loven da skulde erstattes af noget andet. Det skylder jeg Statsministeren at oplyse.

Jeg bør vel egentlig lade den paabegyndte Citatkrig falde. Jeg forstod paa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at han vilde have en Aften ud af det, og derfor mindede han mig om „His Master's Voice“, hvad Stauning havde sagt ved den ene Lejlighed, og pegede paa, at Kommunisterne havde stemt for Ophøjelse til Lov af Mæglingforslaget ved den anden Lejlighed. Ja, jeg har Materialet klart, saa hvis det morer det ærede Medlem, skal jeg gøre opmærksom paa, hvad *han selv* har sagt i en Situation, hvor han havde en anden Stilling, en helt anden Stilling, end han har i Aften. Jeg har ligeledes Materiale liggende, der viser, hvorledes afdøde Dr. Krag, i sin Tid Venstres Ordfører, paa Venstres Vegne rasede *imod* enhver Ophøjelse til Lov af noget som helst Forligsforslag og brugte meget, meget stærkere Ord, end det ligger for min Stemme, imod de Mennesker, der den Gang sad paa Regeringsbænkene. Jeg tror imidlertid ikke, at vi kommer ret langt med hele denne Form for Polemik og Diskussion.

Det, jeg har understreget i mit Indlæg, og det Synspunkt, jeg har fremført, er ikke det doktrinære, at Rigsdagen simpelt hen skal erklære sig magtesløs over for enhver faglig Konflikt. Socialdemokratiet har i Dag principielt akkurat samme Indstilling til Spørgsmaalet om Statens Ret til Indgreb, som er udtrykt ved tidligere Lejligheder af

os, ogsaa som Regeringsparti. I det nuværende Samfund, med de nuværende Tilstande, maa det være saaledes, at Arbejderne har Mulighed for at benytte deres faglige Aktionsret; men det betyder ikke, at vi accepterer, at man i en given Situation, uanset hvilke Samfundsinteresser der staar paa Spil, ikke skal have Mulighed for statsligt at gribe ind. Udtalelser, der afkræfter dette Synspunkt, er slet ikke fremsat af mig. Jeg har bedt det høje Ting om at tage Hensyn til, at vi er i en ganske særlig Situation. Vi har Besættelsen og Krigen bag os, og vi har en ganske særlig Mentalitet at regne med. Jeg søgte kort at nævne et Par af Aarsagerne hertil i mit Indlæg. Det, jeg ønsker, er, at vi i Udvalget skal tage om den Tanke, jeg fremsatte, at vi skulde søge den nu paagaende Konflikt løst samlet, paa den Maade, at man opfordrer Forligsmanden til for Slagterierhvervets Vedkommende igen at forsøge med et nyt Mæglingforslag, og saaledes at dette Mæglingforslag kan indgaa i det samlede Mæglingforslag, han skal stille. Det er Tanken og Mulighederne for at naa hertil vi meget gerne vil have undersøgt. Vi mener, at det ud fra det særlige Kendskab, vi har til hele Stillingen, som den er, og Stemningen, som den er, vilde være den mest hensigtsmæssige og den bedste Vej at gaa.

Maa jeg sluttelig gøre en Bemærkning til den højtærede Statsminister. Han fremførte en Række Betragtninger om tvungen Voldgift, hans Syn derpaa, og gjorde bl. a. den Bemærkning, at naar han havde taget den Stilling, han havde, var det bl. a. for at være imødekommende over for Arbejderne. Han føjede til, at efter hans Opfattelse havde Arbejderne netop i det nuværende Samfund og i Kraft af deres Fagorganisationer en ganske særlig gunstig Stilling. Statsministeren har altsaa den Opfattelse, at den egentlig privilegerede Klasse her i Danmark er de danske Arbejdere i Kraft af deres Fagorganisationer, og der fandtes slet ikke nogen Parallel hertil. Det fører for vidt at gaa ind i nogen Detaildiskussion, men det er mærkeligt, at Statsministeren ikke har opdaget, at Arbejdsgiverne har akkurat det samme — og de bruger disse Organisationer, højtærede Statsminister! Det er mærkeligt, at man hver Gang man diskuterer dette Problem, ser væk, om jeg saa maa sige, fra det sociale Indhold og i Agitationen fra de forskellige Sider gør dette Problems Eksistens til blot at være et Problem om Fagforeningerne og undertiden manglende Ansvar hos Fagforeninger-